

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De exhortatione Thomæ, ad religionem canonicam D. Augustini, per
Florentium. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

De animatione Thoma nostri ad religionem Canonice
Dini Augustini.

1. vodam igitur die festo, peractis iam ritè diuinis, cum Florentius alumnum suum Malleolum solito alacriorem adnotasset, vocatum ad se in cubiculum sic affari instituit: Thoma fili in Domino charissime, tempus appetit, quo constituendum est tibi genus vitæ, qui & qualis & in quo genere esse velis. Iam enim ad Pythagoricæ literæ biuium accedis. Vides, quot in mundo sint erumnae, quot laquei, quot pericula & mala difficulter euitabilia. Et si fortè quippiam in eo dulce aut delectabile visum, quod dulce est, quàm citissimè præterit: at quæ id ipsum sequitur poenitentia, æternum manet. Sæpe item & nobis & fratribus nostris admonentibus audiisti, de omni cogitato, dicto, & facto, feuerissimo & infallibili iudici Christo rationem esse reddendam. Credere enim oportet accedentem ad Deum, quia est, & inquirentibus se remunerator sit. Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, vt referat vnusquisque propria corporis, prout gessit, siue bonum, siue malum.

2. Statutum itaque est omnibus mori, & nescimus quando. Tot enim nobis fata impendent, vt verè dictum sit:

*Nemo tam diuos habuit fauentes,
Crastinum vt possit sibi polliceri.*

Horat. l. 4. Nam, vt cecinit alter:

Carmin.
Ode 7.

*Quis scit, an adiciat hodierna crastina vitæ
Tempora dii superi?*

A sit vbi cecideris, caue speres amplius salutarem tibi dari poenitentiam. Iurauit enim Angelus per viuentem in seculorum secula, quòd tempus non erit amplius. Iuxta quod scriptum est: Si ceciderit lignum ad austrum, aut ad aquilonem, in quemcumque locum ceciderit, illic erit. Neque id difficile creditu, quando nec è caelo deinceps vllius erit detructio, nec ab inferno redemptio: & necesse est, vt tandem ad alterutrum, semper ibidem permansuri, traducamur. Vt autem, & æternum væ ijs, qui ad infernum: Quia qui minimis (cum nulla sint parua) illic vrgebitur tormentis, grauiora geret, quàm si ipse vnus à mundi constitutione vsque ad eiusdem consummationem omnes omnium viuentium cruciatus zulerit.

3. Quamobrem clementissimus animarum nostrarum redemptor & zelator optimus: Quid, inquit, prodest homini, si mundum vniuersum lucretur, animæ verò suæ patiatur detrimentum? Aut
quam

VITA THOMAE A KEMPIS.

Quam dabit homo commutationem pro anima sua? Ideoque saepe nos monuit, vt semper vigilemus, quia non scimus diem neque horam. Quod ex abundantia miserationum suarum effecit, ne si horam sciremus, tardaremus ad eum conuerti. Conuertamur ergo ad eum, dum tempus habemus, ex corde nostro: & beati, qui a teneris annis. Bonum enim est viro, cum portauerit iugum Domini ab adolescentia sua, & illi de se holocaustum fecerit, totumque incenderit caput cum cauda: ne florem aetatis mundo, carni, & daemone impartitus, inualida caudam Deo excipiat.

4. Est autem, vt saepe acceperis, via duplex ad salutem ducens: actiua altera, quae est Christum per bona opera demerentium: altera contemplatiuorum, ad Christi pedes cum Maria sedentium, quorum & Deo acceptior, & ipsis utilior est prouincia. Siquidem Domino desinente, Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea. Vtramuis autem delegeris, tutius & rectius eam in claustro quam in mundo gesseris. Totus enim mundus in maligno positus est, plenus (vt Antonio visus est) laqueorum, & diuitiarum spinis obsitus: Vtique adeo, vt facilius sit camelum per foramen acus transire, quam diuitem caelos ingredi. Neque credas claustrales otio languere: magnum enim opus est, assiduo Deum orare & laudare, frequenter ieiunare, corpus in seruitutem redigere, vigilare, somnum interrumpere, & suis horis se etiam operibus manuum exercere: propterea ne putes eos actiuae vitae mercede fraudari. Sunt enim veluti infirmi ad sarcinas relictis, qui si pro certantibus & strenue agentibus orauerint, aqua erit pars ascendentis ad praelium & remanentis ad sarcinas, & similiter diuident: quae lex a Dauide magno constituta, in aeternam diem seruabitur.

5. Audiens itaque sis Domino dicenti: *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia que habes, & da pauperibus, & hababis thesaurum in caelo, & veni, & sequere me.* Neque dicas: Nihil Pater, quod vendam, habeo. Nam te ipsum habes, corpus habes, voluntatem habes; haec offer Domino, & regni caelorum mercedem reponet: quamquam ipsius sunt omnia, nec vno tantum nomine. Nam si, vt verissime mellifluus inquit Bernardus, ipsi debemus nos & nostra omnia creationis nomine: quid redemptionis tam copiosae, vt ne gutta quidem in eo maneret sanguinis? Quid amoris in nos tam immensi, vt animam suam pro inimicis per mortem crucis poneret? Quid liberalitatis tantae, vt pro suis & sibi debitis agrae repositis, hic centuplum restituat, & vitam nihilominus aeternam conferat? Neque dubito, quin beneuolo, grato & memor sis, in tam optimè de nobis meritum animo: saepe enim perspexi in te pietatis indicia.

VITA THOMAE A KEMPIS.

6. Sed forsan sciscitaberis, quam potissimum commendem religiosorum formulam, sunt enim plurimæ, & omnes bonæ. Sed ijs, qui à nobis sunt instituti, ea videtur optima, quam optimus Pater noster Gerardus Magnus, in ea sepe conuersatus, nobis moriens reliquit commendatissimam, Canonicorum videlicet, sub canone diui patris Augustini viuentium: quorum, vt nosti, duo nuper creximus collegia. Ad hæc optimus adolescens Thomas vix raris vocibus hiscere tandem potuit: Quod multis votis plurculos iam dies optauit pater, etiam sperandi ansam præbes. Quandoquidem enim in Windeshem germanum habeo, vti nam faxit charitas tua, vt in monte D. Agnetis, locum inter condiscipulos charissimos inueniam. Tentabo, inquit: & postmodum dedit illi ad cœnobij primarium literas.

CAPVT XII.

*De ingressu Thomæ in domum religiosam, & de reliqua
vita eius in eadem.*

1. **Q**Uæceptis itaque literis, optimus adolescens ad dictum cœnobium aduolauit, more apostolico ad primam vocationem Dominum sequutus, ne fortè illud audiret: Vocauit, & renuisti. Aut illud: Vocabis tu me in orationibus, sed non exaudiam te, quia renuisti vocem meam audire. Quasi sibi dictum putaret à Poeta: *Tolle moras, nocuit semper differre paratis.* Aut à Propheta: *Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra.* Quod quia Iudæi fecerunt, & Christum non receperunt, nouit quam pessimè cum eis actum.

Lucanus
lib. 2.

2. Primarius autem lectis literis, ingenti gaudio est intus quidem affectus, quia & puerum nouit, & sciuit neminem à Florentio commendari temere; vultu tamen seueriore, ad bonum pueri ad pedes prostrati, Periculum, inquit, faciam in literis, moribus, valetudine tua, an onera nostra nobiscum perferre valeas: dataque manu, ad reliquos nouitios produxit. At quamuis in omnibus morigerum, & ad religionem aptissimum comperit: illius tamen professionem sexennium totum distulit, siue quòd tunc catebant quemquam adhuc rerum imperitum ad ignotarum rerum vota astringere: siue quòd è re adolescentis existimabat, ipsum prius per omnia probare.

3. Admissus ergo ad tantum ordinem, agnouit quartum illud (quod supra tetigimus) Dei in se beneficium, de quo in Soliloquio sine, tractans illud apostolicum: Vide vocationem vestram, &c. sic meminit: *In me hæc considero, qui contemptibilis & inutilis huic*